

Arrest

nr. 308 557 van 20 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X, “in eigen naam en [...] in haar hoedanigheid als ouder en wettelijke vertegenwoordiger over haar minderjarige kinderen X, [...] X, [...] en X [...]”**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat K. DASSEN
Pastoor Coplaan 241
2070 BURCHT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn en stelt te handelen “*in eigen naam en [...] in haar hoedanigheid als ouder en wettelijke vertegenwoordiger over haar minderjarige kinderen X, [...] X, [...] en X, [...]*”, op 29 januari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 januari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 15 december 2022 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart voormeld verzoek op 9 juni 2023 niet ontvankelijk. Tegen deze beslissing werd geen beroep aangetekend.

1.3. Verweerder neemt op 2 januari 2024 een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten

naam : [B.]

voornaam : [A.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Bosnië en Herzegovina

3 kinderen :

- [B. I.] ([...])

- [B. E.] ([...])

- [B. S.] ([...])

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen\ tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 12/06/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met haar drie minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de moeder te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met haar drie minderjarige kinderen. Het gehele gezin maakt het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf. Daarnaast verblijven twee meerderjarige kinderen van betrokkene in België. We wijzen er vooreerst op dat de meerderjarige kinderen niet tot de gezinskern van betrokkene behoren. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen onderling, zonder dat bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Eén

(ondertussen) meerderjarig kind maakt echter eveneens het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg kan de familiekeren behouden blijven bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf.

Gezondheidstoestand

In het administratief dossier bevindt zich een medisch attest van arbeidsongeschiktheid (dd.02/02/2023). In het administratief dossier bevindt zich tevens een aanvraag 9ter, die negatief afgesloten werd. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:

“Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft.” Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal voor [B.A.] bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan en blijft het kerngezin samen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 03/12/2004 en 15/12/2022 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 35 van het WIPR, dat betrekking heeft op het recht dat toepasselijk is inzake ouderlijk gezag, voogdij en bescherming van de persoon of van zijn goederen, luidt als volgt:

“§ 1. Het ouderlijk gezag, de voogdij en de bescherming van een persoon en de goederen van een persoon die jonger is dan achttien jaar worden beheerst door het Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, gesloten te 's-Gravenhage op 19 oktober 1996. [...]”

Het Verdrag van 's Gravenhage van 19 oktober 1996 inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid bepaalt op zijn beurt dat de uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid wordt beheerst door het recht van de staat van de gewone verblijfplaats van het kind (artikel 17).

De toepassing van bovenstaande verwijzingsregels houdt in dat de wijze waarop het minderjarige kind van verzoekende partij wordt vertegenwoordigd in deze bestuurlijke beroepsprocedure wordt beheerst door het Belgische recht ter zake. Aangaande het ouderlijk gezag bevatten de artikelen 373 en 374 van het

(Belgische) Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW) het principe van de gezamenlijke uitoefening het ouderlijk gezag. Artikel 376 van het BW bepaalt in het bijzonder dat beide ouders gezamenlijk optreden als vertegenwoordiger van de minderjarige.

Het komt aan verzoekster toe om aan te tonen dat enkel zij het ouderlijk gezag uitoefent om vooralsnog tot de ontvankelijkheid van het beroep in hoofde van haar minderjarige kinderen te besluiten. Dit wordt echter niet aangetoond. Voor de volledigheid kan worden opgemerkt dat de instemming van de vader niet wordt vermoed. De Raad kan immers niet worden beschouwd als een 'derde' als bedoeld in de artikelen 373 en 376 van het BW. Het vermoeden van instemming, ingesteld bij dezelfde bepalingen, gaat derhalve niet op wanneer één ouder een annulatieberoep instelt, daar waar het ouderlijk gezag door beide ouders samen wordt uitgeoefend.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover verzoekster stelt het in te dienen *"als ouder en wettelijke vertegenwoordiger"* van B.I., B.E. en B.S.

De Raad wijst er bijkomend op dat één en ander des te meer klemmt gezien uit de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2023, die zich bevindt in het administratief dossier, blijkt dat verzoekster vroeger was gehuwd met B.N., en dat ze zijn gescheiden in 2008. Als familienaam van verzoekster wordt in die beslissing P. vermeld. In het verzoekschrift draagt verzoekster de naam B. evenals de kinderen, die nochtans geboren zijn na 2008. In bijgevoegde schoolattesten dragen de kinderen dan weer een andere familienaam, F.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoekster op: *"schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: namelijk schending van de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 8 van het EVRM, schending van het kinderrechtenverdrag, artikel 62 van de vreemdelingenwet."*

Zij betoogt als volgt:

"Verzoekster kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de reden van de beslissing de volgende is (eigen samenvatting):

Artikel 7, eerste lid 1° van de vreemdelingenwet: niet in bezit van een geldig paspoort met geldig visum

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet:

Mevrouw verblijft hier met haar 3 minderjarige kinderen. Het is in het belang van de kinderen bij de moeder te blijven en deze mee te volgen zodat de gezinskern behouden blijft. Er wordt vanuit gegaan dat de kinderen naar school gaan. Het recht op onderwijs is niet absoluut en geeft geen recht op verblijf. Het ontbreken van het recht op toegang tot onderwijs kan niet worden ingeroepen.

Het hele gezin maakt het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. De gezinskern blijft bij een terugkeer naar het land van herkomst behouden.

Vanuit medisch oogpunt is er geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst van verzoekster.

Verzoekster kan zich met voorgaande beslissing niet akkoord verklaren, reden waarom zij beroep aantekent.

Dat de bestreden beslissing een schending vormt van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wanneer dienst vreemdelingenzaken een bevel om het grondgebied te verlaten neemt, volstaat het niet alleen om het onwettig of verstreken verblijf vast te stellen om er rechtsgevolgen aan te koppelen.

De overheid moet bij deze beslissing rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling zoals beschreven in artikel 74/13 van de Verblijfwet (Vw) .

De formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen vereist dat de DVZ de feitelijke en juridische gronden uiteenzet waarop deze is gebaseerd.

Wanneer DVZ beveelt het grondgebied te verlaten, moet hij daarbij in het bijzonder rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling en uitleggen hoe hij rekening heeft gehouden met de vereisten uit artikel 74/13 Vw, namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

Een BGV heeft een eigen juridische draagwijdte en moet specifiek gemotiveerd zijn. Een BGV dat hier niet aan voldoet, schendt artikel 62, §2 Vw en artikel 3 van de Wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

Dat dienst vreemdelingenzaken heeft bij het nemen van haar beslissing niet afdoende rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoekster en haar 3 minderjarige kinderen.

Verzoekster is alleenstaande.

Zij heeft 3 minderjarige kinderen die hier allen naar school gaan.

Dit blijkt uit de schoolattesten die gevoegd worden in de inventaris.

[S.] gaat naar school te Wilrijk, vrije basisschool [...].

[E.] gaat naar school te Rumst, basisschool voor buitengewoon onderwijs – [...].

[B.] gaat naar school het buitengewone secundair onderwijs te [...].

Dat verzoekster dus schoolgaande kinderen heeft.

Dat deze kinderen recht hebben op onderwijs.

Dat deze kinderen het recht hebben om hun schooljaar af te maken.

Dat de bestreden beslissing betekent dat verzoekster en haar kinderen dienen terug te keren naar hun land van herkomst.

Dat hierdoor het schooljaar van de kinderen onderbroken zou worden en zij zelfs dreigen een schooljaar te verliezen.

Dat dit niet in hun belang is.

Dat dit een schending betreft van het recht op onderwijs en het kinderrechtenverdrag (verdrag inzake de rechten van het kind aangenomen door de Algemene vergadering van de Verenigde Naties Op 20.11.1989, meer bepaald artikel 3 (belang van het kind) en artikel 28 (recht op onderwijs).

Dat de bestreden beslissing hier onvoldoende rekening mee heeft gehouden.

Bovendien zijn er 2 kinderen binnen het gezin van verzoekster die buitengewoon onderwijs genieten.

Dat derhalve om deze reden de bestreden beslissing reeds niet afdoende is gemotiveerd, niet zorgvuldig en redelijk werd genomen.

Verzoekster en haar kinderen kunnen bovendien onmogelijk terug naar hun land van herkomst omdat dit een schending zou betekenen van artikel 8 van het EVRM.

Zij zouden alles en iedereen en alles wat zij en haar kinderen hier gedurende jaren hebben opgebouwd, dienen achter te laten.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezins-leven/privéleven.

Het verplicht staten in principe niet om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven. Toch zullen bepaalde personen zich kunnen beroepen op artikel 8 EVRM om te voorkomen dat ze uitgewezen worden uit het land waar zijn of haar gezinsleden wonen. Dit is in casu het geval.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHMR 5 februari 2002, Conka/België, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoekster en haar kinderen beroepen zich dan ook op het recht op een familie en privéleven dat zij met hun vrienden/kennissen moet kunnen uitoefenen.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet juncto schending van van de materiele motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

3.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) gaat de Raad ervan uit dat zij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

3.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten, omdat zij niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name is zij niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum. Er wordt hierbij aangegeven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 juni 2023 een beslissing van niet-ontvankelijkheid heeft genomen inzake haar volgend verzoek om internationale bescherming. Waar verzoekster aanvoert dat verweerder moet uitleggen hoe hij rekening heeft gehouden met haar "grondrechten" zoals voorge-schreven door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verweerder hierover wel degelijk concreet motiveert.

De bestreden beslissing bevat dus duidelijke afdoende motieven in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster zet niet uiteen waarom ze haar niet toelaten zich erop te verdedigen. Waar verzoekster in haar theoretisch betoog nog aanstipt dat een beslissing afdoende gemotiveerd moet zijn en dat dit betekent dat een beslissing "meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule",

merkt de Raad op dat, gelet op de motivering in de bestreden beslissing aangaande de elementen die verzoeksters zaak kenmerken, geen sprake is van een stereotiepe of abstracte motivering. Overigens, zelfs als een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekster maakt niet duidelijk waarom deze motieven haar niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoekster tevens een schending van de materiële motiveringsplicht inroept. Door inhoudelijke kritiek te uiten op de motieven kan zij worden geacht ze te kennen en te begrijpen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

De inhoudelijke kritiek die verzoekster op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheids-beginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingen-wet, met name omdat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Zij betwist dit niet. Dit motief blijft derhalve overeind. Verzoekster betwist evenmin dat verweerder overeenkomstig artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, kon oordelen dat haar een termijn voor vrijwillig vertrek van zes dagen wordt toegekend. Ook dit motief blijft derhalve overeind.

3.6. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat verweerder niet afdoende rekening heeft gehouden met *“haar specifieke situatie en haar 3 minderjarige kinderen”*. Zij legt uit dat haar kinderen in België allen school lopen en dat twee kinderen buitengewoon onderwijs genieten. Ter ondersteuning van haar betoog, voegt zij als stuk 3 bij het verzoekschrift: een attest van schoolbezoek van 18 januari 2024 waaruit blijkt dat F.S. school loopt in Vrije Basisschool R. sinds 8 november 2021, een attest van schoolbezoek van 16 januari 2024 waaruit blijkt dat F.E. school loopt in een GO! Basisschool voor buitengewoon onderwijs sinds 1 september 2021, een individuele steekkaart waaruit blijkt dat F.B.I. op 1 september 2023 werd ingeschreven in het buitengewoon secundair onderwijs. Zij voert aan dat haar kinderen recht hebben op onderwijs en het recht hebben om hun schooljaar af te maken. Zij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst, waardoor hun schooljaar wordt onderbroken en dat zij zelfs dreigen een schooljaar te verliezen.

3.7. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, stelt de Raad vast dat blijkens de bestreden beslissing verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van haar drie minderjarige kinderen, waarbij hij ervan uitgaat dat ze school lopen in België, gelet op hun leeftijd. Zo kan hierin worden gelezen onder het kopje *“Hoger belang van het kind”*:

“Betrokkene verblijft in België met haar drie minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de moeder te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan

dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.”

3.8. Verweerder geeft hierbij dus onder meer duidelijk aan dat het verzoekster vrij staat om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten zodat haar kinderen het lopend schooljaar kunnen afmaken. Voorts blijkt niet dat verzoeksters kinderen geen onderwijs kunnen genieten in het land van oorsprong, minstens voert verzoekster niets in deze zin aan. Verzoekster gaat totaal niet in op de geciteerde overwegingen en toont dan ook niet aan dat ze kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn, getuigen van een manifeste beoordelingsfout of strijdig zijn met de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag die ze bijkomend aanhaalt in haar betoog .

3.9. Wat betreft de als stuk 3 gevoegde attesten van schoolbezoek en een “*individuele steekkaart van de leerling*” waaruit blijkt dat B.S., B.E. en B.I. school lopen, waarbij B.E. en B.I. naar het buitengewoon onderwijs gaan, stelt de Raad vast dat deze elementen blijkens het administratief dossier niet voor het treffen van de bestreden beslissing ter kennis werden gebracht van verweerder. De attesten van schoolbezoek dateren alleszins van na het treffen van de bestreden beslissing. Het kan verweerder dan ook niet ten kwade worden geduid niet specifiek over deze schoolattesten te hebben gemotiveerd. Hoe dan ook zet verzoekster hoegenaamd niet uiteen dat het volgen van buitengewoon onderwijs niet mogelijk zou zijn in het land van herkomst. Zoals de bestreden beslissing aangeeft ligt de bewijslast hiervoor bij verzoekster, wat ze niet betwist.

3.10. Voorts beroept verzoekster zich in het kader van artikel 8 van het EVRM op een gezins- en familieleven in België. In de bestreden beslissing kan hierover worden gelezen dat het hele gezin het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten en dat bijgevolg de gezinskern behouden blijft bij een terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekster brengt hier niets tegen in waardoor dit overeind blijft. Voor wat betreft haar twee meerderjarige kinderen die in België verblijven, van wie sprake in de bestreden beslissing, brengt verzoekster niets in tegen de vaststelling van verweerder dat tussen ouders en meerderjarige kinderen geen gezinsleven wordt vermoed en dat bijkomende banden van afhankelijkheid moeten worden aangetoond die verder gaan dan de gewone affectieve banden. Verzoekster toont dergelijke banden niet aan.

3.11. Waar verzoekster opwerpt dat zij alles en iedereen en alles wat zij hier gedurende jaren hebben opgebouwd dienen achter te laten en zij en haar kinderen zich beroepen op het recht op een privéleven dat zij met hun vrienden/kennissen moeten kunnen uitoefenen, merkt de Raad op dat zij volledig nalaat dit concreet te duiden. Alleszins is het zo dat in een precare verblijfssituatie, zoals in casu, enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoekster toont niet concreet aan dat haar situatie dergelijke uitzonderlijke omstandigheden vertoont.

3.12. De uitgebreide theoretische beschouwingen aangaande artikel 8 van het EVRM, de formele en de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel tonen daarvan geen schending aan.

3.13. Waar verzoekster in fine van haar verzoekschrift nog een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opwerpt, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing hier geen betrekking op heeft. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	giffier
------------	---------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------